

солнски, и като плениха около градътъ много
 человекы, зѣха и двѣ прекрасны дѣвицы, и за-
 кѣдоха ги въ нѣхната земля, и дароваха ги
 князю своемъ: и двѣ те бѣха искѣсни въ шевъ,
 сирѣчь: знаѣха секакви разны изобразенїа та да
 шїатъ. И като ги разумѣ князю че знаатъ това
 чудожество, рече имъ: слѣшамъ, зацо во баша
 та земля великъ ѣ Богъ Димїтрїй, и голѣми
 чудеса прави: и зшїйте ми оубо на платно обра-
 затъ мѣ, та и азъ да мѣ се поклонимъ. А мо-
 мїи те рекоха: не ѣ Богъ Димїтрїй, но великій
 слуга Божїй и помощникъ Христїаномъ. Не може
 да дерзнемъ това да направиме княже, зацо
 знаеме зацо нещѣ да го почтѣшъ, но ще да мѣ
 се рѣгаешъ. А князю рече: въ моице рѣце ѣ ва-
 шїо живѣтъ и смѣрътъ, и зверѣте коѣ то щѣте: или
 сотворѣте щото ви зарѣчамъ, и ще да ѡстанете
 живи, или ако не сотворите, щото ви повелѣхъ,
 гдѣтащи ще да оумрете. И ѡни се оуплашиха, и
 начаха да шїатъ образъ сватаго Димїтріа.
 И доклѣ да дойде праздникатъ на сватаго
 Димїтріа, соверши мѣ се образатъ, и въ тѣм
 нѣщѣ легнаха возъ образатъ, и фанѣха да
 плачатъ, говорѣха: не прогнѣвайсе на насъ мѣ-
 чениче Хрѣтовъ, зацо знаеме, че беззакѣнно
 князь ще да се пресмѣва на твоѣа образъ: и
 знаешъ, каквъ нещѣхме да изобразиме твоѣ
 лице, но ѡ небѣла това направихме, понѣте се
 оуплашихме ѡ смѣрти, и така като плачѣха надъ
 образатъ, заспаха. И ѣто, какво то нѣкогашъ
 аггелъ Аввакума, така Димїтрїй сватїй зема
 тѣа дѣвы со съ образатъ си, и пренесе ги въ тѣм
 нѣщѣ въ Солвнѣ на праздникѣ свѣой, и ѡстави ги
 въ цѣрква та си, гдѣто се совершаваше всенѣщное
 пѣнїе. И като видѣха человекы те това чудо,
 оудивихасе, и савѣдихасе ѡна дѣвицы, и звы-